

lovbehandlingen forsætlig træffes i Sangdrag, vil jeg sige, at der er en Betingelse, som Finantslovbehandlingen først og fremmest maa opfylde, bortset fra, hvilke andre Egenskaber den maatte have, og det er, at den skal være grundlovmæssig. Men for at den kan være grundlovmæssig, udtræbes det, at den ikke stræffes ud over det Tidsrum, som Grundloven har efterladt til dens Fuldbgyrdelse. Gaar man ud over det Tidsrum, saa er man i Strid med den grundlovmæssige Ordning, og Grundloven kræver nu — det er de Paragrafer, som vi saa tidt have citeret og fra alle Sider ere enige om at holde paa, §§ 48 og 49 — at der skal foreligge en Finantslov til 1ste April. Altsaa maa Behandlingen indrettes saaledes, at den kan være færdig, at Finantsloven kan have gennemløbet alle Stadier, saa at altsaa Behandlingen er sluttet inden den 1ste April. Derom tror jeg ikke, der kan være Tvivl, at den maa være grundlovmæssig ved at holde sig indenfor det grundlovmæssige dertil anviste Tidsrum. Men skal det kunne ske, saa vil det ogsaa være nødvendigt, at hvert af Thingene indrettes sin Arbejdstid og Udstrækningen deraf saaledes, at det andet Thing ogsaa faar den fornødne Tid, og at de efterfølgende Behandlinger kunne finde Sted uden upassende og for selve Sagens Behandling skadeligt Hastværk. Naar jeg nu spørger, hvorledes det er sket, og hvorvidt det er sket, vil jeg henvise til, at der i Mar er medgaaet 125 Dage eller saa omtrent — jeg tør ikke sive for, om jeg stulde have regnet 1 a 2 Dage feil, men mange er det ikke — til det ene Things 3 Behandlinger, tilbage er altsaa 24 Dage til det andet Things 3 Behandlinger, eneften Behandling i hvert af Thingene og Behandlingen i Fællesudvalget. Jeg siger, det er en Fordeling, som ikke paa nogen Maade fyldestgjør Grundlovens Fordringer. Lad hvert af Thingene arrangere sig, som det vil, men der er en fælles Lov over os Alle, det er Grundloven, der siger, at vi Alle skulle have Plads indenfor det samme Tidsrum, hvert Thing maa indrette sig saaledes, at det ikke faar mere Tid, end der tilkommer det, for at hele Forhandlingen kan afsluttes i det foreskrevne Tidsrum. Saa siger man, men vi have nu en Gang vænnet os til en saadan Behandling, at vi ikke kunne nøies med mindre Tid. Vi ere nu blevne vant til saaledes at gennemgaa Finantsloven i alle Detailler og Enkeltheder og efterse Tilstanden i alle Kroge, saa at vi maa have de 4½ Maaned, som Praxis kræver. Ja, dertil vil jeg for det Første svare det, jeg for sagde, det kan ikke nytte, at man laver sig til, som det konvenerer En selv, og som man finder det be-

kvemt, det gjælder først om, at man laver sig saaledes til, at man ikke gaar udenfor Grundloven. Hvis derfor Finantslovbehandlingen er saaledes, at den ikke kan tilendbringes med Sagttagelse af Grundlovens Bud, saa er der ikke Andet for, end at der sker en Forandring i saa Henseende, og den tror jeg iøvrigt ogsaa i andre Retninger kunde være hensigtsmæssig, men det er Noget, jeg ikke i og for sig skal komme ind paa. Men naar man nu siger, at det andet Thing skal have saa lang Tid, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at den Praxis, man saaledes taler om, gaar, saavidt jeg skjønner, egentlig ikke ud paa, at det andet Thing skal have en vis bestemt Arbejdsfrist, thi den kan i Virkeligheden variere betydeligt. Der er noget Farligt og Bedragerist ved denne Gjennemsnitsberegning. Nei, lad os tage Mindstemaalene, saa komme vi til et andet Resultat, og saa viser det sig, at det kan variere med omtrent et Par Maaned. Jeg skal henvise til, at Finantsloven af 1883—84 fik vi den 11te Marts, den for 1882—83 fik vi den 17de Marts, og den for 1881—82 den 17de Marts, men derved er nu at bemærke, at i 1881—82 havde Rigsdagen været udsat fra den 3die Oktober til den 29de November, og der var desuagtet ingen Forskjel i Henseende til den Tid, da vi fik Finantsloven, i Sammenligning med det efterfølgende Mar. Altsaa naar jeg skal spørge om, hvilken er egentlig den Praxis, der saaledes gaar igjennem, saa er det ikke en bestemt Arbejdstid for det andet Thing, men saa er det et bestemt Tidspunkt, til hvilket vi faae Finantsloven, altsaa en bestemt Levning af Tid, som efterlades dette Thing til den endelige Forhandling af Finantsloven, det er saa omtrent fra Midten af Marts eller i alt Fald ind i Marts, lidt før eller lidt senere, det kan variere, det betyder ikke Videre, men det er omtrent det Stabile, den Praxis, som man saaledes synes at ville staa fast. Men nu vil jeg spørge mine ærede Kolleger: Naar vi faae Finantsloven først til den Tid, og man saa er enig om, at jo mindre Tid man har til Arbejdet, desto hurtigere gaar det, og jo mere Tid, desto langsommere arbejder man, hvad er saa Meningen dermed? Er det Tidsrum, der levnes os, et saadant, at man kan sige, det fyldestgjør Grundlovens Bud om, at dette Thing skal have god Tid til, ogsaa at kunne tage sin Del i Finantslovens Behandling, at den derefter i rette Tid kan blive færdig. Nei, mine Herrer, det Tidsrum, der overlades os, er ikke den Tid, vi have behov. Til at gennemgaa og vedtage Finantsloven saaledes, som det andet Thing har besluttet den